

πλήκτρον, δικαιολογούντες τὴν τῶν ἰδεῶν αὐτῶν χυδαιότητα τῇ προφάσει τῆς καθ' αἴρεσιν χυδαίου λογίας, καὶ οὕτω θέλει αὐξήσει ὁ τῶν ἀνικάνων ποιητῶν, καὶ ὁ τῶν αἰώνως τὴν ποίησιν ὁρμώντων ἀριθμὸς, καὶ θέλει διακωλυθῇ ἡ τῆς καλῆς φιλολογίας καλλιέργεια· τὸ δέ, ὅτι ἂν τινὰ εἰσέτι γραφῶσιν εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν ποιήματα, ἔχοντα τοῦ προκειμένου τὴν χάριν καὶ τὰ προτερήματα, κινδυνεύει ἡ μίμησις νὰ παρασύρῃ οὕτω πολλοὺς εἰς τὴν χορὴν τῆς χυδαίας γλώσσης, ὥστε ν' ἀναχαιτίσῃ ἐπὶ πολὺ τὴν πρὸς τοὺς ἀρχαίους τύπους αὐτῆς ἐπάνοδον, ἢ καὶ νὰ διχοτομήσῃ τὴν γλῶσσαν εἰς δύο διαλέκτους ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένας, τὴν τοῦ πεζοῦ λόγου καὶ τὴν τῆς ποιήσεως.

Πρὸς ταῦτα ἀφορώσα ἡ ἐπιτροπὴ, καὶ ἰδίως πρὸς τὴν ῥητὴν ἐφασιν τοῦ ἀγωνοθέτου, ἀπονέμει μὲν τῷ ποιητῇ τῶν Ὁρῶν τῆς σχολῆς τὸν στέφανον εἰλικρινεστάτων ἐπαίνων, οὐδὲν ἀπολειπόντων εἰς τὴν φιλοτιμίαν αὐτοῦ, τὸν δὲ τῆς δάφνης καὶ τὸν χρυσὸν τίτην ἀπονέμει ἡ πλειονοψηφία τῷ μεταξὺ τῶν ἐν καθαρᾷ γλώσσῃ γραψάντων ἀριστεύσαντι ποιητῇ τῶν ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ.

Ἡ ἐπιτροπὴ

Ν. ΚΩΣΤΗΣ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ.

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Μετὰ ταῦτα ἀναβὰς τὸ βῆμα ὁ πρότασις τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Κωστῆς, ἠνέωξε τὸ Γραμματεῖον τὸ προσσηρτημένον εἰς τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον «Ὡραὶ σχολῆς, • καὶ ἀνέγνω τὸ ὄνομα • Γ. Χ. ΖΑΛΑΚΩΣΤΑΣ, • ὃ ἐπεδεχθησαν ζωηρόταται ἀνευρημαί. Ἡνέωξε δὲ ἔπειτα ὁ πρότασις τὸ προσσηρτημένον εἰς τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ποιήματος ὁ . . . • καὶ ἀνέγνω τὰ ἀκόλουθα:

Τὸ μὲν ποίημα καλεῖται

Ο ΑΠΑΤΡΙΣ.

ὁ δὲ ποιητὴς αὐτοῦ

Θεόδωρος Γ. Ὁρφανίδης.

Καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς.

—ο—

Διὰ νὰ πηγάσῃ δὲ διπλῇ ὠφέλειᾳ ἐκ τοῦ ἐγγενοῦς σκοποῦ τοῦ ἀγωνοθέτου, θέλω ἐξοδεύσει τὰς 1000 δραχμὰς εἰς δύο κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπιστημονικὰ ταξείδια. Ἐκ δὲ τῶν Βοτανικῶν συλλογῶν μου μίαν μὲν θέλω προσφέρει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἑτέραν δὲ ὁμοίαν θέλω ἐξαποστείλει ἐκ μέρους τοῦ ἀγωνοθέτου, εἰς ὅποιονδήποτε Μουσεῖον τῆς Εὐρώπης ἡθελε διατάξει.

Τοιοιούτῳ ἢ ἐμψυχωθείσα ποίησις θέλει συντρέξει τὴν ἐπιστήμην, καὶ ἡ δάφνη τοῦ Απόλλωνος θέλει συναφθεῖ, οὐχὶ ἀνευ ἀποτελέσματος, μὲ τὰ χαριέστερα ἄνθη τῆς Ἑλληνικῆς Χλωρίδος.

Ἐν μέσῳ δὲ ῥαγδαίων καὶ ἐνθουσιωδῶν χειροκροτήσεων καὶ εὐφημιῶν ὑπὲρ τε τοῦ ἀριστεύσαντος καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγωνοθέτου, ὁ πρότασις, καλέσας ἐξ ὀνόματος τὸν Κ. Θ. Ὁρφανίδην, καθηγητὴν τῆς Βοτανικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, τῷ προσέφερε τὸν κλάδον δάφνης, τὸ ἐπίφθονον σύμβολον τῆς ποιητικῆς νίκης του.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

—ο—

Ἦντο δὲν βρίσκει ἡ συμφορὰ Τρεμουλιαστὰ στὴ βράχῃ
Ὁ αὐγερινὸς φωτοβολεῖ,
Ἀκόμα οἱ λόγγοι εἶναι θαλοὶ
Καὶ τὰ βουνὰ καὶ οἱ βράχοι.

Τὰ χόρτα πίνουν τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας, καὶ τ' ἀχρόνι
Χύνει κελδοῦμα γλυκὸ,
Καὶ ἓνα ἀγέρακι μαλακὸ
Τὸ κῶμα χαράκνει.

Νεράϊδες, ποῦ δὲν φαίνονται, χρυσὰ στεφάνια πλέκουν
Εἰς τῶν βουνῶν τὴν κορυφή
Σὲ αὐτὴν τὸν ὄρα τὴν κρυφὴ
Ἀγγέλοι παρκατέκουν.

Ὡρα γλυκεῖα τῆς γκραυγῆς, ποῦ ἡ φύσις βαλσαμώνει
Καὶ ἄνθη καὶ φύλλα καὶ κλαδιά . . .
Χαρὰ σὲ ἐκείνη τὴν καρδίᾳ
Ποῦ δὲν τὴν δέρνουν πόνοι!

Σιμὰ στὴ βρύση ποιητῆς, νηὸς ἄμοιρος, κοιτάζω
Τῆς γῆς τὴν ὄψη τὴ θολή,
Καὶ μὲ τὴν ἔρημιά μιλεῖ,
Καὶ συχνοαναπνεύζει.

Ἀχαρὴ νύχτα, ἡ ὄψη σου ὁμοιάζει τῆς ψυχῆς μου.
Ὡ πῶς μὲ ἐμάγευσες, ὦ πῶς
Σὲ εὗρισκα πρῶτα χαρῶδες,
Στὸ πλάγι τῆς καλῆς μου!

Ἀκω σιμὰ δὲν ῥα πῶς λαλοῦν πουλιὰ ζευγαρωμένα,
Καὶ ἐγὼ—ταλαίπωρος ἐγὼ!—
Φάντασμα κ' ἴσκιον κνηγῶ
Σὲ ἔασα ἔρημωμένα.

Κ' ἔτσι τὰ δάση αὐτὰ ποτε παράδεισος ἐμπρὸς μου,
Καὶ αὐτὴ ἡ βρυσούλα ἡ δροσερή
Μωρὸς ἐκεῖνος ποῦ θαρρεῖ
Εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.

Ἀπ' ὄνειρα ἐπλανήθηκα, καὶ ἐπίστευσε ἡ καρδίᾳ μου
Εἰς εὐτυχίας οὐρανοῦ.
Πέτε, κοτσίφια τοῦ βουνοῦ,
Ἐσεῖς τὰ θάνατά μου!

Ναί! καὶ ἐν κέντρῳ ἀπὸ τ' ἐταῆς τὴν ὄφραυά του κλαίγῃ,
καὶ γὰρ τὸ ταῖρι του πονῇ,
Μὲ τὴν λεπτὴν του τὴν φωνή
τὴν ὄφραυά μου θε λέγῃ.

Χρῶσω τὴν λέγαν. Ἐλάμπε στὰ κάλλη καὶ στὴ νεότη,
— Εγώσχα αὐτὸν τὸν θησαυρὸ—
Βασίλισσά ἦταν στὸ χορὸ.
Στὴν ἐκκλησιά ἦταν πρώτη.

Τὰ πρύδια της, σὺν νάητανε γραμμένα μὲ κονδύλι·
Δὲν εἶχαν ταῖρι πουθενά
Τὰ μάτια της τὰ γαλανά,
Τὰ κοραλένια χεῖλη.

Καὶ ἡ νεότη της τί ὠφέλησε, τί ὠφέλησεν ἡ χάρις
Στὴν ἀσκητὴ τὴν μοῖρα ἐμπρὸς;
Τὴν εἶδε ὁ χάρος ὁ σκληρὸς,
Ὁ ψυχροκνηγάρης.

Ὡ! σεῖς ποῦ τὴν γνωρίσατε, δούσας, πουλιὰ καὶ κρίνοι,
Μὲ μὲ ὀνομάζετε σκληρὸ,
Ἄν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μπορῶ
Νὰ ζῶ χωρὶς ἐκείνη.

Στὴν γῆν αὐτὴ, ποῦ σέρομαι λείψανον ἀχνὸ καὶ θάρος,
Θέλω ἡ ψυχὴ μου νὰ καῇ,
Γιατὶ εἶναι κάλλος ἡ ζωὴ
Καὶ πανηγύρι ὁ Χάρος.

Τάκουσε ὁ χάρος. Μὴ φορὰ δὲν ἀνθήσαν ἀκόμη
Αἱ μυρδαλιαὶ τῆς ἐξοχῆς,
Καὶ ὁ νῆος κοιμᾶται ὁ δυστυχῆς
Στῆς Χρύσεως τοῦ τὸ χῶμα.

Στὸ μνημα τὸ ζευγαριτὸ δύο δένδρα φυτεμμένα
Τὸ χῶμα ἱσιόνοουν μυστικά,
Καὶ ὁπότεν ἀνεμος βοῇ,
Φιλιοῦνται ἀδελφωμένα.

G. X. Zalamas.

Η ΠΕΡΙΔΙΚΑ.

—o—

Βόσκουνε ἡ ἄλλαις πέρδικαις, ἢ λούζονται στὰ αὐλάκι,
Καὶ μὴ στὰ νύχια περπατεῖ ἀπάνω σὲ κοτρώνι,
Καὶ γέρνει πίσω καὶ τηρεῖ μικρὸ ἕνα περδικάκι,
Καὶ πότε τοῦ γλυκομιλεῖ, καὶ πότε τὸ μαλλώνει.

« Ἄκου τῆς μάνας τὴ λαλιὰ, καὶ ἀνέβα στὸ λιθάρι,
Γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ, μονάκριδο πουλί μου. »
« Γιατὶ δὲ μανοῦλα τὸ νερὸ ποῦ ὀρέχει τὸ θυμάρι,
Γιὰ δὲ τὰ συνομήληκα πῶς παῖζον ἀντικρὺ μου. »

« Ἐχουν ἡ μάνας τοὺς πολλὰ! Ἐλα, πουλί, κοντά μου,
Κ' εἶδα τὸν ἴσκιον γερακιῦ ἐδῶ σιμά στὸ αὐλάκι. »
« Πᾶμε, μανοῦλα, στὰ νερὰ νὰ βρῶ τὴν συντροφιά μου,
Αὐτὸ ἦταν σύγγενο μικρὸ, δὲν ἦταν γεράκι. »

Καὶ ὁ ἴσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω στὰ λιθάρι,
Καὶ κατεδαίνει ἡ πέρδικα ζητώντας τ' ἀκριβὸς της,
Καὶ αὐταῖς ποῦ ἦταν στὸ ῥίζωμα τρυπῶσαν στὰ θυμάρια
Ἐκείθε ὁ ἴσκιος πέρκει, τοῦ γερακιῦ προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἕνα φτερούγιασμα, μὴ παραγῇ, μὴ ἀντάρα,
— Ὅποῦ τοῦ μονάκριδο ἔχει πικρὴ τὴν τύχη! —
Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο μὲ λαχτάρα,
Καὶ τὸ ἀκριβὸς της σπαρταρεῖ στοῦ γερακιῦ τοῦ ῥι.

Αἱ μάνας τῶν παιδιῶν μας γιράκι δὲν φοβοῦνται
Τὸ μυριοχαϊδεμένο τοὺς στὰ νύχια τοὺς νὰ πάρη...
Ἀπὸ ἄλλα θάσανα σκληρὰ στὸν κόσμον τυραννιοῦνται
Ἐχουν ἀρρώστιας φοβερᾶς, καὶ χάρη μακελλάρη.

G. X. Zalamas.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ.

*Πρὸς ἀκριβὴ εὑρεσιν τῆς ἀντιστοιχοῦσης ἀπὸ
Χριστοῦ γεννήσεως ἡμερομηνίας εἰς οἱ-
ἀνδ' ἡποτε δοθεῖσαν εἰς ἔτη τῆς Ἐ-
γείρας, καὶ τ' ἀνάπαλιν.*

—o—

Ἡ ἰδιοκτησία ἐν Ἑλλάδι, κατὰ μέγα μέρος, στη-
ρίζεται εἰς δικαιόγραφα, γενόμενα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ
τόπος οὗτος ὑπέκειτο εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ὀθω-
μανῶν. Ὡς ἐκ τούτου ὁσημέραι αἱ περὶ ἰδιοκτησίας
δίκαί προσφέρουν οὐσιωδέστατα τὸν τύπον, ἢ τὸ πε-
ριεχόμενον τῶν τοιούτων ὀθωμανικῶν ἐγγράφων, ἀ-
φορῶντα ζητήματα, τῶν ὁποίων ὡς πραγματικῶν ἡ
λύσις ἀφιεροῦται ὡς ἐπιτοπὸν εἰς τοὺς τυχόντας μάρ-
τυρας, ἢ αὐτοσχιδιάστους πραγματογνώμονας, διότι
δι' ἑλλειψιν ἀκριβεστεράς εἰδήσεως τῶν ὀθωμανικῶν
πραγμάτων τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται, κατὰ δυ-
στυχίαν, νὰ ἐξελέγξωσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώπιόν
των διεξαχθείσης μαρτυρικῆς, ἢ διὰ πραγματογνώ-
μόνων ἀποδείξεως. Ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων εἶναι
ἀναντιρρήτως καὶ τὰ περιστρεφόμενα εἰς τὴν μετα-
φορὰν ὀθωμανικῆς ἡμερομηνίας εἰς τὴν ἀντίστοιχον
ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως καὶ τ' ἀνάπαλιν.

Ἐνὶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀξιόλογον
πραγματεῖαν εἰς τὸ σοφὸν περὶ χρονολογίας ἐγχει-
ρίδιον τοῦ Γερμανοῦ Ἰδελερ (1), ἐνόμισα ὅτι δύνα-
ται νὰ προσενηθῇ ὠφέλεια ἐκ τῆς πρὸς τὸν δικαστι-
κὸν κλάδον ἀνακοινώσεως τοῦ οὐσιώδους περιεχομέ-
νου τῆς πραγματείας ταύτης. Πρὸς τὸν σκοπὸν τού-
τον ἐσύνταξα τὴν παρούσαν σύντομον διατριβήν.

Νομίζω ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρω ὀλίγα πινὰ περὶ τῆς
παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς νομομισμένης διαίρεσεως τοῦ
χρόνου, καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἀπὸ τῆς
Ἑγείρας, ὧσιν δηλαδὴ ἡ εἰδήσις εἶναι εἰς τὸν ἀνα-
γνώστην ἀπαραίτητος πρὸς κατανόησιν τῆς ἐξηγη-
θησομένης μεθόδου.

Οἱ Ὀθωμανοὶ, καθὼς ἅπαντα τὰ τὸν Ἰσλαμισμόν

(*) Lehrbuch der Chronologie von Dr. Ludwig Ideler. Berlin 1821.